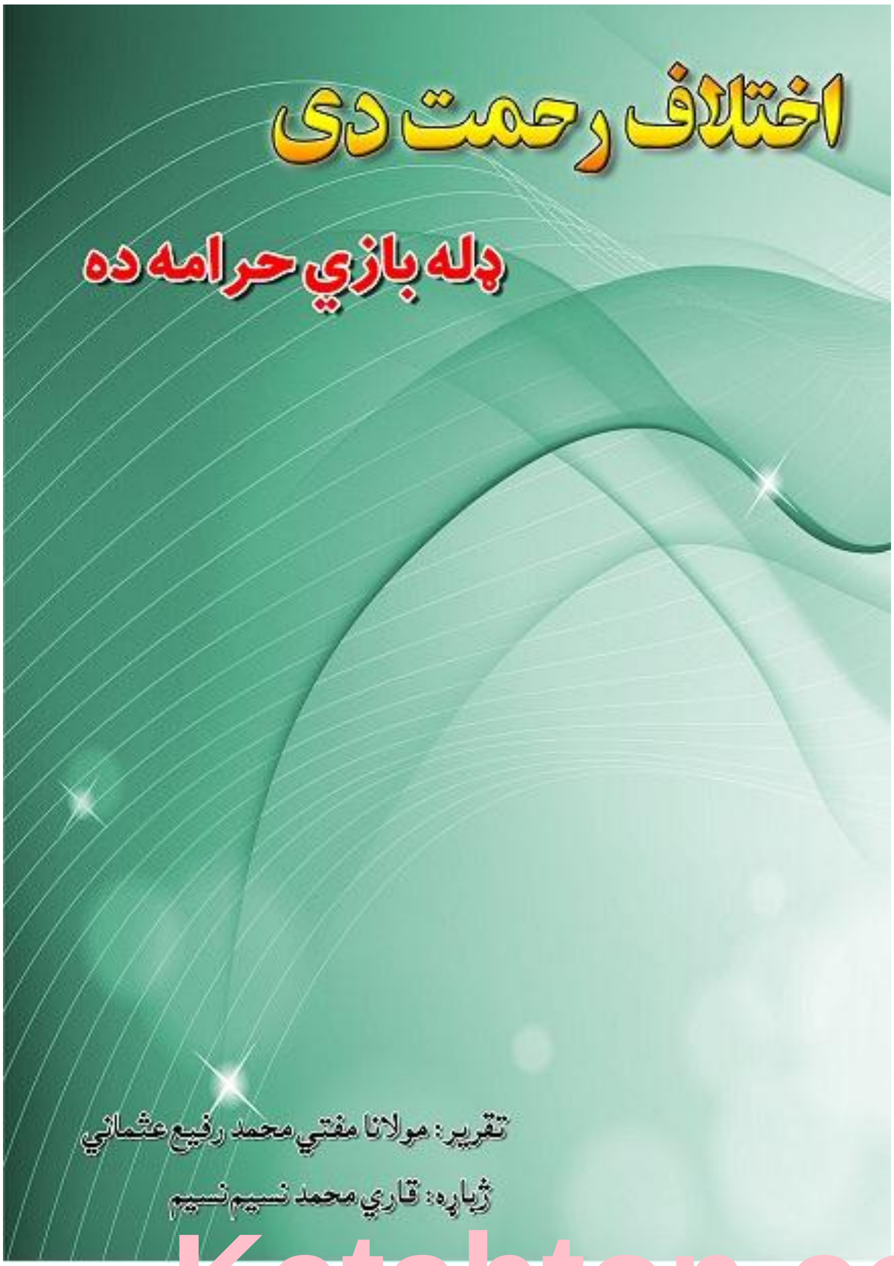

Ketabton.com

د تعليم الاسلام ويب پاڼې له خوا:

www.taleemulislam-radio.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختلاف رحمت دی

ډله بازي حرامه ده

تقریر: مولانا مفتي محمد رفیع عثماني حفظه الله

ژباړه: قاري محمد نسیم نسیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: **اختلاف رحمت دی، ډله بازي حرامه ده**

مؤلف: مولانا مفتي محمد رفیع عثماني مدظله

ژباړه: قاري محمد نسیم نسیم

د چاپ کال: قمري، ۱۴۳۴، ربیع الاول

اړیکي: ۰۷۰۰۳۲۱۴۷۹ او ۰۷۰۰۳۵۹۵۴۲

چاپ چاري: احمد شاهي کتاب خانه (کابل بازار کندهار)

ددې کتاب د چاپ حقوق د خپرونکي سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼه	سرليک	مخ
۱	د ناشر وړانديز	۱
۲	د سر خبري	۲
۳	د خطبې د ايت ژباړه	۳
۴	د يهودي پلانونو سره د مقابلې طريقه	۳
۵	د قران کريم يو خاص اسلوب	۵
٦	قرانکريم د حق معيار دی	۶
۷	که اختلاف په خپلو حدودو کي دننه وي نو ناوړه نه دی	۸
۸	بېله شکه اسلام يو دی، ليکن...	۱۰
۹	اختلاف ځنګه رحمت ګرځي؟	۱۱
۱۰	د اختلاف تر څنګ تعظيم او احترام	۱۲
۱۱	د جمل او صفين د جګړې اړوند مشکل او جواب	۱۵
۱۲	يو مهم اصول	۱۶
۱۳	د رايي د اختلاف څخه چاره نسته	۱۸
۱۴	درې شيان	۱۹
۱۵	د تفرق او ډله بازۍ د جواز هيڅ صورت نسته	۲۰
٦۱	نهي عن المنکر څه وخت ضروري دی؟	۲۱
۱۷	د حضرت ابو سعيد خدري رضي الله عنه واقعه	۲۲
۱۸	د اختر په لمانځه کي سجده سهوه ولي معاف ده؟	۲۴
۱۹	حطيم يې ولي په بيت الله کي نه کړی شامل؟	۲۴
۲۰	د مسلمانانو د بربادۍ دوه اسباب	۲۵
۲۱	په دوو مغرورو کسانو کي هيځکله اتفاق نه سي راتلای	۲۶
۲۲	مه خپل مسلک پرېږدئ او مه د بل په مسلک کار لرئ	۲۶
۲۳	خلاصه	۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناشر وړاندیز

مولانا مفتي محمد رفیع عثماني صاحب د دارالعلوم کراچي صدر تېر کال د عمرې د پاره سعودي عربستان ته تشریف وړی و. د دغه سفر په دوران کي چي د ۱۴۲۵ د جماد الاولی ۱۳ چي د ۲۰۰۴ کال د جولای د اولي سره سمون خوري، په جده کي د بهجت ایوب زنجاني صاحب په کور کي د پوهانو یوه منتخبه اجتماع وه. چي په دې غونډه کي مولانا صاحب په خپل نوبت سره ډېر ګټور او عظیم خطاب د قران کریم او احادیثو په رڼا کي و محمدي امت ته وکړی. د عوامو د ګټې په خاطر "ادارة المعارف کراچي ۱۴" ته دا بیان د یوه کتاب په شکل کي ټولني ته د وړاندي کولو سعادت حاصلیږي. الله تعالی دي یې په خپل دربار کي قبول وګرځوي او ویونکو ته دي د دې کتاب څخه د صحیح ګټې اخیستولو توفیق ورکړي. آمین

د دعا غوښتونکی
محمد مشتاق ستي
ادارة المعارف کراچي

ذوالحجه ۱۴۲۶ھ
مطابق جنوري ۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سر خبري

نحمده و نصلي على رسوله الكريم، اما بعد :

فَأَعُوْذُ بِاللهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِۦ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسۡلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَٱعۡتَصِمُواْ بِحَبۡلِ ٱللَّهِ جَمِيعٗا وَلَا تَفَرَّقُواْۚ وَٱذۡكُرُواْ نِعۡمَتَ ٱللَّهِ عَلَيۡكُمۡ إِذۡ كُنتُمۡ أَعۡدَآءٗ فَأَلَّفَ بَيۡنَ قُلُوبِكُمۡ فَأَصۡبَحۡتُم بِنِعۡمَتِهِۦٓ إِخۡوَٰنٗا وَكُنتُمۡ عَلَىٰ شَفَا حُفۡرَةٖ مِّنَ ٱلنَّارِ فَأَنقَذَكُم مِّنۡهَاۗ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ ٱللَّهُ لَكُمۡ ءَايَٰتِهِۦ لَعَلَّكُمۡ تَهۡتَدُونَ ﴿١٠٣﴾

درنو او محترمو عزیزانو ! زه تر هر څه د مخه د ګران ورور محترم بهجت صاحب شکر ګذاریم چي هغه ددې فرصت خیال ساتلی او ستاسو درنو ډېر ممنون یم چي خپل قیمتي وخت مو را ویستی او ما کمزوري ته مو دا نیکمرغي را وبخښل چي ستاسو درنو په حضور کي د خپل زړه څه وویلای سم. الله تعالی دي تاسو ته ددې محبت جزاء خیر درکړي. آمین

محترمو ! د جمله معترضه په ډول به دا خبره وکړم چي تاسو حضرات به شاید تعجب کوی چي ما احرام تړلی دی او ددې تر څنګ مي خولۍ هم پر سر ده او موزې مي هم په پښو دي. اصلاً خبره دا ده چي ما تر اوسه پوري لا خپل احرام شروع کړی نه دی. تاسو درنو ته معلومه ده چي احرام ددې لباس څخه نه شروع کیږي بلکه څنګه چي تلبیه د نیت سره څوک ووایي د هغه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

څخه احرام شروع کیږي. خو کله چي د دې ځای څخه د روانېدو وخت سو نو ان شاء الله هغه وخت زه احرام شروع کوم.

د خطبې د ایت ژباړه

محترم بهجت صاحب ما ته دا ویلي وه چي که څه هم دا غونډه به ډېره مختصره وي خو په دې کي به د مختلفو تنظیمونو او مسلکونو سره تعلق لرونکي احباب موجود وي نو یو داسي بیان باید وسي چي زموږ د ټولو لپاره ګټور وي. نو له همدې کبله ما د قران کریم هغه ایت انتخاب کړی چي ستاسو په مخ کي ما تلاوت کړی او د دې ایت ژباړه داسي ده:

"ای د ایمان خاوندانو! د الله څخه وبیرېږئ څومره چي د ده څخه د بېرېدلو حق دی او تاسو ته دي مرګ نه راځي مګر په داسي حالت کي چي تاسو مسلمانان یاست. او تاسو د الله رسۍ په ټینګه ونیسئ او په خپل منځ کي مه مختلف (بې اتفاقه) کیږئ. او د الله تعالی هغه نعمت در یاد کړئ چي تاسو یو د بل دښمنان واست بیا الله تعالی ستاسو په زړونو کي الفت پیدا کړی او تاسو ده په فضل سره وروڼه وګرځېدلاست..."

د یهودي پلانونو سره د مقابلې طریقه

په " إِذۡ كُنتُمۡ أَعۡدَآءً فَأَلَّفَ بَيۡنَ قُلُوبِكُمۡ... " کي د اوس او د خزرج د قبیلو د اختلافاتو طرف ته اشاره ده. دا دواړه د مدینې منورې د عربو مشهوري قبیلې وې، په کلونو کلونو یې ترمنځ د قتلونو او فسادونو لړۍ جاري وه. او یهودیان چي د مدینې په شا او خوا علاقه کي مقیم وه، هغو دغو دښمنیو ته لمن وهله او د همدغو اختلافاتو او جګړو څخه دوی ته مالي ګټه رسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چي د دې جګړو څخه د یهودو اسلحې خرڅېدلې چي په دې سره یهودو ډېره شتمني لاس ته راوړل او جنګېدونکو دواړو ډلو (اوس او خزرج) به د یهودو څخه قرض اخیستی چي پر دې باندې بیا هغو سود هم خوړی.
یهودیانو دې جنګو ته په لمن وهلو سره څه څه پلانونه او دسیسې جوړولې؟ هغه یو اوږد داستان دی او هغه داستان تقریباً همدغسې دی لکه څنګه چي نن سبا د مسلمانانو په خپل منځ کي په جنګولو سره تکرارېږي. په دغه ایت کي د هغه دسیسو سره د مقابلې کولو یوه طریقه ښودل سوې ده. او هغه طریقه تقوا اختیارول او په خپل منځ کي په اتفاق او اتحاد سره اوسېدل دي. په داسي حال کي چي تر ټولو مخکي دا حکم راته سوی دی:

" يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ..." یعني ای د ایمان خاوندانو د الله څخه وېرېږئ. د الله څخه د ېرې مطلب دا دی چي خپل ځانونه د هر قسم ګناهونو څخه وساتئ. د کوچنیو ګناهونو څخه یې هم وساتئ او د لویو ګناهو څخه یې هم وساتئ، د ښکاره ګناهو څخه هم او د پټو ګناهونو څخه هم. د حقوق الله اړوند ګناهونو څخه هم او د حقوق العباد اړوند ګناهونو څخه هم، د ظاهري اعضاوو د ګناهونو څخه هم او په زړه کي د پټو ګناهونو څخه هم ځانونه وساتئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قران کریم یو خاص اسلوب

د قرانکریم یو خاص اسلوب دا دی چي کله یو حکم کوي او چي هغه په ظاهره د بنده ګانو لپاره څه مشکل وي نو د دغه مشکل د حلولو طریقه هم ورښوي. دا چي په دې ایت کي یې د "تقوا" حکم کړی دی چي دا دومره آسانه کار نه دی بلکه د ژبي، غوږ، زړه، لاس او پښې د هر قسم ګناه څخه ساتل یو مشکل کار دی. خو د دې مشکل د اسانۍ لپاره یوه طریقه په سورت توبه کي په داسي ډول راغلي:

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَكُونُواْ مَعَ ٱلصَّٰدِقِينَ ﴿١١٩﴾

ژباړه: ای ایمان والاوو! وبېرېږئ د الله څخه او د صادقینو سره واوسېږئ.

د "الصادقین" څخه مراد هغه خلک دي چي په ژبه هم رښتیني وي، په زړه کي هم رښتني وي، په عقیده کي هم رښتني وي او په عمل هم رښتني وي یعني د الله رښتني دوستان.

ګویا دا یې راته وښودل چي کله د الله د دوستانو سره اوسې نو تقوا لاس ته راوړل آسانه کیږي. او زموږ تجربه هم دا ده چي د الله والا خلګو سره په اوسېدولو د ګناهونو څخه ځان ساتنه آسانه کیږي. مثلاً که موږ د لسو پنځلسو ملګرو سره په یوه سفر روان سو، که هغه ټول ښه لمونځ ګذاره خلک وي، د ګناهو څخه خلاص خلک وي، متقي او پرهېزګاره خلک وي نو بیا د ګناهو د پاره هیڅ لاره نه پیدا کیږي بلکه ګناه کول مشکل وي. او که چیري موږ د فاسقانو او فاجرانو خلګو سره په سفر کي ووځو چي هغوی نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمانځه پروا لري، نه د حلال او حرامو او نه د پاکۍ اوناپاکۍ پروا لري نو هلته خو بیا د اودس کول هم مشکل ، د لمانځه کول هم او د نورو ګناهو څخه ځان ساتل هم مشکل وي.

قرانکریم د حق معیار دی

او دلته یې پر تقوا باندي د عمل کولو معیار راوښوی هغه دا چي: " وَٱعۡتَصِمُواْ بِحَبۡلِ ٱللَّهِ جَمِيعٗا وَلَا تَفَرَّقُواْ..." یعني "د الله ﷻ رسۍ" یعني قرانکریم ټینګ ونیسئ. یعني دا یې راوښول چي که ټوله په ګډه سره قرانکریم په مضبوطۍ سره ونیسی یعني ټوله په ګډه سره پر دې عمل وکړی نو تقوا لاس ته راځي ځکه چي پر قران عمل کول په اصل کي تقوا ده.

ددې څخه معلومه سوه چي قران د حق معیار دی (حقه لار اصلاً په قرانکریم معلومیږي). او بیا چي قران کوم شی د حق معیار ټاکلی وي هغه هم د حق معیار دی. هغه داسي چي قرانکریم رسول الله ﷺ د حق معیار بللی دی، اصحاب کرام رضي الله عنهم یې د حق معیار بللي دي او د الله ربښتني دوستان (اولیاء) یې د حق معیار بللي دي.

ګویا اوله خبره دا سوه چي قران باید خپل رهبر او رهنما وګرځول سي او پر هغه عمل وکړل سي. مګر موږ د یوه معلم د لارښوونې څخه پرته په قران مجید په پوره ډول نه سو پوهېدلای ځکه چي د انسان معلم کتاب نه وي بلکه انسان وي. د دنیا هیڅ علم او فن یواځي د کتاب د مطالعې څخه نه سي لاس ته راتللای. الله رب العزت د هر کتاب او هري صیحفې سره یو نبي رالیږی چي هغه یې ددې کتاب یا صیحفې معلم جوړېدی. قرانکریم د رسول الله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﷺ په ذريعه رالیږل سوی دی او خپله قران مجيد رسول الله صلی الله علیه وسلم د قران معلم ټاکلی دی. په سورت آل عمران کي د رسول الله ﷺ د پیغمبري د مقاصدو څخه دوه مقصده دا ښوودل سوی دي:

وَيُعَلِّمُهُمُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْحِكْمَةَ... (۱۶۴)

ژباړه: او (رسول الله ﷺ) مؤمنانو ته قران او حکمت يعني د پوهۍ خبري ورښووي.

د رسول الله ﷺ په منصبي فرايضو کي دا خبره شامل کړل سوې ده چي هغه د قران مجيد الفاظ هم امت ور وښوي او د قرانکريم معنی او مفهوم هم ور وښوي. دا مضمون په قران مجيد کي تر څلورو په زياتو ځايونو کي بيان سوی دی.

هيڅ کتاب د نبي څخه بغير نه دی راغلی البته داسي ضرور پيښه سوې ده چي نبي راغلی دی خو کتاب نه دی راغلی. نو معلومه سوه چي په کتاب الله د پوهېدو او په هغه د عمل کولو لپاره معلم لازمي دی. د قران کريم معلم هغه د کونينو تاجدار، سرور عالم ﷺ دی، او بيا د هغه شاګردان چي دده څخه يې دا کتاب زده کړی دی هغه صحابه رضي الله عنهم د قران معلمان دي، او بيا د هغو شاګردان او بيا د هغو شاګردان (ددې کتاب معلمان دي) تر داسي اندازې چي دا سلسله الحمد لله تر اوسه پوري په تواتر سره را روانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که اختلاف په خپلو حدودو کي دننه وي نو ناوړه نه دی

په دې ایت کي وروسته بل حکم دی چي: " تاسو د الله رسۍ په ټینګه ونیسئ او په خپل منځ کي مه بې اتفاقه کیږئ ."

دلته په خاص ډول په دې اعتبار سره د خاص پاملرني ضرورت دی چي قران مجید په دې ځای کي د "وَلَا تَفَرَّقُواْ " (په خپل منځ کي بې اتفاقي مه راولئ) لفظ استعمال کړی دی د " وَلا تَخۡتَلِفُوۡ اْ " (اختلاف مه کوئ) لفظ يې نه دی استعمال کړی ځکه چي اختلاف یعني د رايي اختلاف که چیري د قران او سنتو په تعبیر او تشریح کي وي، اخلاص، للهیت او د تقوا په موجودیت کي وي، خپله لویي ښکاره کول او د نورو د ذلیل کولو په نیت نه وي او اختلاف کونکی د قران او سنتو د تشریح کولو اهلیت ولري او په داسي مسائلو کي اختلاف وي چي په هغو کي واقعاً د رايي اختلاف راتللای سي (چي هغو ته په اصطلاح کي "مجتهد فیه" مسائل ویل کیږي یعني داسي مسائل چي د هغو په باره کي په قران اوسنتو کي کوم واضح حکم نه وي ورکول سوی) نو دغسي اختلاف مذموم (بد) نه دی بلکه محمود دی. د صحابه کرامو رضي الله عنهم ترمنځ هم د رايي دا ډول اختلاف موجود وو او دا اختلاف په هغو معاملاتو کي راغلی چي د هغو په اړه په قران او حدیث کي کوم واضح حکم موجود نه وو.

په بعضو حالاتو کي د رايي د اختلاف په نتیجه کي د صحابه کرامو رضي الله عنهم ځنځه ځینو پر یوه رایه عمل وکړی او نورو پر بله رایه عمل وکړی، نبي کریم صلی الله علیه وسلم پرې خبر سو نو ده مبارک پر هېڅ اعتراض ونه فرمایه، مثال يې دا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي د احزاب د غزا څخه تر فارغېدو وروسته جبرائل امين ﷵ د رسول الله ﷺ په خدمت کي حاضر سو او عرض يې وکړی چي: تاسو زغره ايسته کړل موږ خو لا تر اوسه نه ده ايسته کړې تاسو به اوس پر بنو قريظه باندي حمله کوی، نو نبي کريم ﷺ سمدستي صحابه کرامو ته د بنو قريظه خوا ته د تللو حکم ورکړی او ويې وفرمايل: لاَ يُصَلِّيَنَّ أَحَدٌ الْعَصْرَ إِلاَّ فِي بَنِي قُرَيْظَةَ. [1]

ژباړه: په تاسو کي دي هيڅوک د مازيګر لمونځ نه کوي مګر په بني قريظه کي (به يې کوي).

صحابه کرام ﷺ روان سول ليکن په لاره کي د مازيګر د لمانځه وخت راغلی، اوس سوال دا وو چي که چيري د مازيګر لمونځ په بنو قريظه کي اداء کوي نو لمونځ قضاء کيږي يا يې وخت مکروه کيږي او که يې دلته اداء کړي نو په ظاهره د رسول الله ﷺ نافرماني کيږي. د صحابه کرامو ﷺ دوې رايي او نظريې سوې، د يو څو صحابه کرامو ﷺ قول دا وو چي د رسول الله ﷺ مقصد دا وو چي موږ بايد ژر بنو قريظه ته ورسيږو تر داسي اندازې چي د مازيګر لمونځ هلته ورسوو، ګويا د لمانځه قضاء کول مقصد نه دی بلکي ژر رسېدل مقصد دی ليکن څرنګه چي اوس د مازيګر په وخت کي د ننه هلته رسېدل مشکل دي نو له دې لپاره موږ ته لمونځ هم دلته کول په کار دي.

١: رواه البخاري، كتاب المغازي، باب مَرْجَعِ النَّبِيِّ صلى الله عليه وسلم مِنَ الأَحْزَابِ وَمَخْرَجِهِ إِلَى بَنِي قُرَيْظَةَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو صحابه کرامو ﷺ رایه بیا دا وه چې څرنګه چې د رسول الله ﷺ حکم دا وو چې د مازیګر لمونځ به په بنوقریظه کې کوو نو که قضاء وي یا اداء کول وي، په هر حال کې لمونځ هم هلته کول په کار دي. نو ځینو صحابه وو ﷺ په لاره کې لمونځ وکړی او ځیني هلته ورسېدل او لمونځ یې اداء کړی. وروسته دا واقعه د رسول الله ﷺ په حضور کې بیان کړل سوه نو ده مبارک ﷺ پر یوې ډلې لا هم ملامتیا ونه فرمایل.

ددې څخه دا خبره معلومه سوه چې که چیري د قران او سنتو په ارشاداتو کې د دوو معناګانو احتمال وي او د هغو څخه یو احتمال د علم خاوندان په اجتهاد کولو سره اختیار کړي او بعضي نور اهل علم بل احتمال اختیار کړي نو په هغوی کې هیڅ طرف ناجائز نه وي او پر دې باندي هیڅ اعتراض هم جائز نه دی، د فقهاوو د اختلاف حقیقت هم دا ډول دی.

بېله شکه اسلام یو دی، لیکن...

نن د فقهاوو اختلاف ته په بده سترګه کتل کیږي چې اسلام خو یو دی نو بیا دا حنفي، مالکي، شافعي او د حنبلي کېدلو څه مطلب دی؟ بېله شکه اسلام یو دی، الله تعالی یو دی، قران یو دی، قبله یوه ده، نبي ﷺ یو دی لیکن په همدغه یوه دین کې دننه الله جل جلاله دا (یو ډول) نرمي (تحرک) ایښی دی چې په ځینو احکاماتو کې دننه یې مختلف امکانات او احتمالات کښېښول تر څو د هري زمانې فقها او مجتهدین د قران او سنتو پر دلائلو په غور کولو سره مسائل استنباط کړای سي او په داسي صورت کې د مجتهدینو د رایو ترمنځ اختلاف راتلل یو ظاهري خبره ده لیکن ددې اختلاف حق د هغه چا دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي په هغه کي د اجتهاد صلاحيت موجود وي، د قران او سنتو ماهر وي او د تر بحث لاندي مسائلو اړوند ټول احاديث دده په علم کي وي.

اختلاف څنګه رحمت جوړيږي؟

داسي خلک چي کله په يوه مسئله کي د رايي اختلاف کوي، د رايي دا اختلاف د امت لپاره رحمت جوړيږي، هغه څنګه؟ ددې مثال داسي وبولی چي د يوې مسئلې اړوند د مجتهدينو دوه اقوال دي او دواړه اقوال پر دلائلو ولاړ دي ليکن قطعي دلائل د يوه فقيه سره لا هم نسته. اوس نو يو شخص د مجبوره کونکي حالاتو ښکار سو نو ددې زمانې د مفتي لپاره دا ګنجايش وي چي دی د هغه بل مجتهد پر قول فتوا ورکړي.

ددې برعکس په کوم بل هيواد کي دهغه د برعکس پر قول باندي د فتوا ورکولو سخته اړتيا رامنځته سوه نو د هغه ځای د مفتي لپاره ددې ګنجايش دی چي هغه د خپل مجتهد امام قول پريږدي دده پر مخالف قول باندي فتوا ورکړي. ګويا په يوه هيواد کي پر يوه قول فتوا ورکول سوه او په بل ملک کي ددې برعکس قول اختيار کړل سو، په همدې ډول په شريعت کي نرمي پيدا سوه او د امت لپاره رحمت جوړ سو، دې ته و فرمايل سول چي:

اختلاف امتي رحمة. (2)

۲: کشف الخفاء ج۱، ۶۶، رقم الحديث: ۱۵۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختلاف تر څنګ تعظیم او احترام

لیکن دا اختلاف دی "تفرّق" نه دی، د صحابه کرامو رضي الله عنهم ترمنځ هم اختلاف راغلی دی "تفرّق" نه دی راغلی، بې اتفاقي او جلا والی نه دی راغلی، د فقهاء کرامو ترمنځ هم اختلاف وو، "تفرّق" نه وو، فرقه بندي او ډله بازي نه ده سوې، حال دا چي د خپل منځي اختلاف سربېره مجتهدین امامانو یو د بل تعظیم او احترام کاوه او اوس هم د دوی د مسلکونو (مذهبونو) پیروان یو د بل سره په ډېر تعظیم او احترام سره ویني.

زه همدا اوس د اُردن څخه راغلم، زما ټول کور به شافعي مذهبه وه، شام ته ولاړم نو هلته ځني شافعي، ځني حنبلي او ځني حنفي مذهبه وه، لیکن زموږ د هغو ټولو سره دوستي وې. بعضي وخت په سفر کي داسي کېدل چي د ماپښین په وخت کي به زموږ ځینو ملګرو ویل چي موږ خو د ماځیګر لمونځ هم همدا اوس اداء کوو (ځکه چي د دوی په مذهب کي ددې ګنجایش دی چي د سفر په حالت کي د ماځیګر لمونځ هم د ماپښین د لمانځه وروسته د ماپښین په وخت کي اداء کړل سي)، موږ ورته ویل چي ښه دی تاسو یې اداء کړی، موږ پر خپل وخت د ماځیګر لمونځ اداء کوو لیکن مینه، تعظیم او احترام پر خپل حال پاته وو.

د امام شافعي رحمة الله علیه او د ځینو نورو فقهاوو دا مذهب دی چي کله د جماعت لمونځ کېږي نو د مقتدي لپاره هم د سورت فاتحه ویل ضروري دي، په داسي حال کي چي د امام ابو حنیفه رحمة الله علیه په نزدد مقتدي لپاره په داسي صورت کي سورت فاتحه ویل جائز هم نه ده، دا یو ډېر لوی اختلاف دی، د لمانځه اړوند چي څه نور اختلافات دي هغه د افضل او غیر افضل

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اختلافات) دي، ليکن دا اختلاف د وجوب او د عدم جواز دی، او دلائل د دواړو سره په قوي درجه سره سته، د قران کريم او صحيح احاديثو څخه دي.

امام شافعي رحمة الله عليه د امام محمد رحمة الله عليه شاګرد دی او امام محمد رحمة الله عليه د امام ابو حنيفه رحمة الله عليه شاګرد دی، امام شافعي رحمة الله عليه د امام ابو حنيفه رحمة الله عليه و مزار ته حاضر سو، هلته د لمانځه وخت راغلی، د امام شافعي رحمة الله عليه دا عام عادت وو چي هغه د امامت لپاره نه مخته کېدی ليکن دلته چي کله د جماعت وخت راغلی نو خپله د امامت لپاره وړاندي سو، لمونځ يې ورکړی او په لمانځه کي يې رفع اليدين ونه کړی (د رفع اليدين اختلاف د افضل او غير افضل دی، د امام شافعي رحمة الله عليه په آند رفع اليدين کول افضل دی او د امام ابو حنيفه رحمة الله عليه په آند نه کول افضل دي).

کله چي د لمانځه څخه فارغه سو نو يوه شاګرد څني وپوښتل چي دا څه خبره ده؟ ستاسو عادت خو د امامت کولو نه وو دلته تاسو خپله مخته سولاست، او بيا مو رفع اليدين هم ونه کړی. ويې فرمايل چي رفع اليدين مي په دې خاطر ونه کړی چي دا زما په نزد افضل خو دی واجب خو نه دی، ما ته دلته په لمانځه کولو کي شرم راغلی چي زه د امام ابو حنيفه رحمة الله عليه د رايي خلاف عمل وکړم. او د امام لپاره ځکه مخته وړاندي سوم چي که ما د چا تر شا لمونځ کوی نو ما به سورت فاتحه ويلای ځکه چي زما د مسلک مطابق بېله دې څخه لمونځ نه کيږي مګر دلته د امام صاحب د مسلک پر خلاف کار کولو ماته شرم ودرېدی نو په دې خاطر زه (اوس په لمانځه کي) امام سوم ځکه چي امام ته د دواړو مذهبونو مطابق سورت فاتحه ويل ضروري ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وو ددې خلکو يو تر بله احترام او تعظيم، کوم خلک چې دا اختلافات د ملامتيا ذريعه جوړوي، هغوی د انتهايي درجې بې دينۍ ثخه کار اخلي او يا د انتهايي درجې ناخبرۍ پر بنياد دا خبري کوي! کوم حضرات چې د دغو اختلافاتو حقيقت پېژني، هغوی ته معلوم دي چې دا اختلافات محضې د الله جل جلاله لپاره وه، په دې کي د نفس هيڅ مداخله نه وه، بلکي کوم اختلافات چې د فقهاء کرامو ترمنځ وروسته سوي دي، دا د صحابه کرامو رضي الله عنهم ترمنځ هم موجود وه، دارنګه چې بعضي صحابه کرامو رضي الله عنهم "قرائت فاتحه خلف الامام" ويل ، ليکن بعضو نه ويل، بعضو رفع اليدين کوی خو بعضو نه کوی، بعضو آمين په لوړ آواز وايه خو بعضو نه وايه. د لمانځه د قصر په باره کي د حضرت عبدالله بن مسعود رضي الله عنه مسلک د حضرت عثماني غني رضي الله عنه د مسلک ثخه مختلف وو، دا ټولي خبري وې ليکن پر دې سربېره قران مجيد د دوی په باره کي فرمايي:

أَشِدَّآءُ عَلَى ٱلْكُفَّارِ رُحَمَآءُ بَيْنَهُمْ ۖ . (سورة الفتح، ايت٢٩)

ژباړه: (صحابه کرام رضي الله عنهم) د کفارو په مقابله کي سخت او په خپل منځ کي نرم زړه دي.

قران مجيد د امتياز داطلايي کربنه ټولو صحابه کرامو ته ورکړې ده چي دوی په خپل منځ کي رحيم او کريم دي، معلومه سوه چي د دوی دا اختلاف خالص پر للهيت باندي ولاړ وو، پر نفس يا ضد باندي نه وو مبني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمل او صفین د جګړې اړوند مشکل او جواب

دلته یو څوک دا سوال کولای سي چي د جمل او صفین د جګړې کوم واقعات چي رامنځ ته سول، هلته یو د بل خلاف جګړې ته لاس واچول سوو ،دا څه شي وو؟ ایا دا تفرق وو او که اختلاف؟ جائز وو او که ناجائز؟ پر نفسانیت بنا وو او که پر للهیت بنا وو؟

ددې اصولي جواب خو په دې ایت کي ورکول سوی دی چي همدا اوس بیان کړل سوو چي د هغه څخه معلومیږي چي دا حضرات " رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ " وه، معلومه سوه چي د هغوی هیڅ جګړه د نفسانیت لپاره نه وه، حال دا چي ددې نوره پر دلائل هم سته چي تاریخ هغه محفوظ کړي دي.

۱:- د حضرت علي رضي الله عنه څخه د صفین د جګړې پر وخت دا وپوښتل سول چي د سبا په جنګ کي که موږ د خپل مخالف لښکر صحابه قتل کړو نو د هغو به څه حکم وي؟ ویې فرمایل چي هغوی به شهیدان وي، بیا یې څني وپوښتل: که زموږ د لښکر کسان قتل کړي نو د هغو به څه حکم وي؟ ویې وفرمایل چي هغوی به هم شهیدان وي. همدا سوال د حضرت معاویه رضي الله عنه څخه هم وسو، هغه هم هغه جواب ورکړی کوم چي حضرت علي رضي الله عنه ورکړی وو[3]. ځکه چي دواړي ډلي د الله جل جلاله لپاره جنګېدلې نه د حکومت لپاره.

۳: مقدمه ابن خلدون، فصل ۳۰، ص۳۸۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲:- دوهم دلیل چي تاریخ ساتلی دی دا دی چي: د صفین د جنګ په زمانه کي دا خبر راورسېدی چي د روم عیسوی پاچا "قیصر" غواړي چي پر شام حمله وکړي نو حضرت معاویه رضي الله عنه هغه ته داسي خط ولیکی[4]:

" ستا د کومي ارادې خبر چي موږ ته رسېدلی دی، که تا پر دې باندي عمل وکړی نو زه د خپل ملګري (حضرت علي رضي الله عنه) سره صلح کوم او د هغه په تر ټولو مخکي صف کي درېږم او ستا طرف ته درځم او د بدبویه قسطنطني (استنبول) څخه توره ایره جوړوم او تا د پاچاهۍ څخه د زردکي په ډول راکاږم او داسي بزګر درڅخه جوړوم چي خنزیران به پیایي (څروي)."

دا د صحابه کرامو رضي الله عنهم شان وو، رښتیا خبره دا ده چي موږ صحابه کرام رضي الله عنهم د نن سبا پر سیاست پوهانو قیاسوو، ترمنځ یې د مځکي او آسمان فرق دی، موږ وګوره او صحابه کرام رضي الله عنهم وګوره! قران مجید او احادیث د هغو د فضائلو څخه ډک دي.

یو مهم اصول

یو مهم اصول د یادولو وړ دی چي زموږ والد ماجد (حضرت علامه مفتي محمد شفیع) رحمة الله علیه په خپل کتاب "**مقام صحابه** رضي الله عنهم" کي لیکلی دی، چي د هغه حاصل دا دی چي کله تاسو د تاریخ یو کتاب راواخلی نو تاسو ته به د بعضو صحابه کرامو رضي الله عنهم مثلاً د حضرت معاویه رضي الله عنه په اړه ډول ډول خبري په لاس درسي، نو حیران به سی چي د رسول الله صلی الله علیه وسلم صحابي حضرت معاویه

۴: تاج العروس: ج۷، ص۲۰۸، همدارنګه وګورئ: الغریب للخطابي، ج۲، ص۵۳۵، الفائق: ج۱، ۴۶، لسان العرب، ج۱، ص۱۱۶ او ص ۱۵۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

ﷺ داسي کوي؟! کله ییا د حضرت عمرو بن العاص ﷺ په اړه همداسي خبري مخي ته درځي او کله ییا د بل صحابي په اړه وي، لیکن خبره دا ده چي د تاریخي روایاتو سند په دومره اندازه قوي او مضبوط نه وي لکه څرنګه چي د احادیثو دا مضبوط وي او نه هم تاریخ پوهان د هغو ټاکل سوو شرائطو پابندي کوي د کومو شرائطو پابندي چي محدثین کوي. په تاریخي روایاتو کي کمزوره بلکه د درواغجنو راویانو روایتونه هم راځي، په داسي حال کي چي په احادیثو کي د ننه په پلټنه سره اوبه او شیدې جلا سوي دي، او د صحابه کرامو ﷺ فضائل، د هغو بزرګي، د هغو پاکي او د هغو انصاف په قران کریم او متواترو احادیثو کي بیان کړل سوي دي، همدا وجه ده چي د صحابه کرامو ﷺ د تقدس (پاکۍ) مسئله د عقیدې مسئله ده او عقیده یا خود قران کریم څخه ثابتیږي او یا د متواترو احادیثو څخه ثابتیږي، د تاریخي روایاتو څخه خو چیري ثابتیږي بلکه د احادیثو د یو ډول "خبر واحد" څخه لا هم نه ثابتیږي. نو له همدې امله د صحابه کرامو ﷺ د عدالت داغونکي ټومره روایات چي په تاریخ کي وي هغه ټوله په کثافت دانۍ کي د غورځولو وړ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رايي د اختلاف څخه چاره نسته

زموږ والد ماجد رحمة الله عليه عجبه خبره فرمايل، هغه دا چي په کوم ځای کي کومه قطعي خبره نه کيږي بلکي مختلف ډوله احتمالات وي او د ډېر کسان پر هغه باندي غور او فکر کوي نو هلته د رايي د اختلاف څخه هيڅ چاره نسته. د رايي د اختلاف د نه کېدو صرف دوه صورتونه کېدلای سي: يا به ټول بې علمه وي چي يوه يو خبره وکړي نو ټول به يې سمدستي په ړندو سترګو ورسره مني او يا به ټوله منافقان وي چي رايه خو بل ډول وي مګر د ړانده تقليد په خاطر د خپل زړه خبره پټه کړي. ليکن که منافق هم نه وي او بې علمه هم نه وي بلکي عالمان او ديندار وي نو بيا به د رايي اختلاف خامخا راځي او دا (اختلاف) يوازي تر ديني مسائلو پوري خاص نه دی بلکي د هر علم او فن همدا حال دی. په ډاکټرانو کي اختلاف وي، په انجينرانو کي اختلاف وي، د قانون په تشريح کي د سترو محکمو ترمنځ اختلاف راځي، داسي اختلاف ته هيچيري بد نه ويل کيږي. همدارنګه په قران او سنتو کي د صحابه کرامو رضي الله عنهم ترمنځ اختلاف راغلی او د مجتهدينو امامانو ترمنځ هم راغلی ليکن دا اختلاف دی"تفرق" نه دی، ډله بازي نه ده، اختلاف جائز دی، تفرق يعني سره جلاکېدل (بې اتفاقي او دښمني) کول جائز نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریږ شیان

پر تفرق باندي د خبرو کولو څخه مخکي دا خبره په ذهن کي ولری چي د اختلاف اړوند چي کومي خبري وسوېږ، د هغه حاصل او خلاصه دریږ شیان دي:

یو دا چي کوم اختلاف چي د قران او سنتو پر بنیاد باندي د اخلاص او د الله جَلَّ جَلَالُهُ لپاره وي او په اختلاف کونکي کي دا اهلیت موجود وي کوم چي د هغه لپاره ضروري دی نو دا اختلاف منع نه دی بلکي د امت لپاره رحمت دی.

دوهم دا چي دا اختلاف په داسي مسائلو کي وي چي قران او سنتو د هغه په اړه کومه قاطع فیصله نه وي کړېږ، داسي مسائل چي په هغه کي د اجتهاد ګنجایش وي یعني تر یوه د ډیرو رایو احتمال پکښېږ وي، په هغو کي چي هره ډله کومه رایه د دلائلو پر بنیاد قایمه کړي نو هغه ناجائزه او ناخوښه نه وي.

نو څرنګه چي هغه ناجائزه نه ده نو د چا لپاره بیا دا جائز نه ده چي بل یو ددېږ په خاطر وترټي. مثلاً یو شخص رفع الیدین کوي، بل یېږ نه کوي، کونکي ته یېږ دا جائز نه ده چي نه کونکی وترټي او نه کونکي ته هم دا جائز نه ده چي هغه کونکی وترټي ځکه چي دلته هیڅ رایه منکر نه ده او پر غیرمنکر باندي اعتراض کول خپله منکر دی.

دریمه خبره دا چي مثلاً موږ وایو چي موږ حنفي یو او فلانکی شافعي دی یامالکي دی او یا حنبلي دی نو ددېږ دا هیڅکله مطلب نه دی چي د امام ابوحنیفه رحمة الله علیه قول یقیناً یقیناً صحیح دی او د امام شافعي رحمة الله علیه قول او یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل امام مثلاً امام احمد بن حنبل رحمة الله عليه قول يا د امام مالک رحمة الله عليه قول چي د دې په مقابل کي دی هغه نو يقيناً غلط دی، بلکي د دې مطلب دا وي چي زموږ قول " **مظنون الصواب**" او "**متحمل الخطاء**" دی، په داسي حال کي چي هغه بل قول "**مظنون الخطاء**" او "**متحمل الصواب**" دی. يعني غالب ګمان دا دی چي د امام ابو حنيفه رحمة الله عليه قول صحيح دی که څه هم د دې قول د غلطېدو احتمال هم سته او د نورو امامانو په اړه زموږ نظريه دا ده چي زموږ غالب ګمان دا دی چي هغه خطاء دی ليکن دا احتمال يې هم سته چي هغه دي صحيح وي.

د تفرق او ډله بازۍ د جواز هيڅ صورت نسته

دوهم شی "تفرق" دی يعني په مسلمانانو کي جلاوالی (بې اتفاقي) راوستل، دا دومره لويه ګناه ده چي شريعت په هيڅ حالت کي د دې اجازت نه دی ورکړی. د خنزير غوښه چي څومره حرامه ده، د مسلمانانو سره جلاکول (په منځ کي دښمني راوستل) تر دې ډېر حرام کار دی! د خالصو انګورو شراب چيښل چي څومره لويه ګناه ده، په مسلمانانو کي جلاوالی راوستل تر دې لويه ګناه ده. تاسو وګورئ چي په بعضي انتهايي مجبورونکي حالاتو کي شريعت تر يوه حده د خنزير د غوښو خوړلو او د شرابو چيښلو (مثلاً يو شخص د ډېري سختي لوږي يا تندي په خاطر هلاک کيږي او کوم حلال شی ميسر نه وي نو دومره د خنزير غوښي خوړل يا شراب چيښل چي په هغه سره ځان بچ کړي، د دې اجازت يې کړی دی) ليکن په مسلمانانو کي يې د جلاوالي (دښمنۍ) اجازت په هيڅ حالت کي نه دی ورکړی. څومره چي موږ په قران او سنتو کي غور کړی دی او څومره چي زموږ بزرګانو موږ ته

www.taleemulislam-radio.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاربنونه کړې ده، موږ ته هم دا په نظر راغلې ده چې د "تفرق" او فرقه یا ډلي جوړولو هیڅ صورت جائز نه دی.

نهي عن المنکر څه وخت ضروري دی؟

د نن زمانې یو لوی مصیبت همدا دی چې یو تر بله د رایي اختلاف د خپل منځي جنګ او جګړې او د بې اتفاقۍ او جلاکېدو ذریعه ګرځول سوې ده. د شیطان یوه لویه قاعده دا ده چې هغه عالم ته د عالم په شکل کي راځي، صوفي ته صوفي جوړ سي او ورته راځي او فقیه ته فقیه جوړ سي راځي او هغه داسي پوهوي چي ګوره فلانکي شخص دا غلط کار وکړی او د حق خبره (هغه) ته کول فرض عین ده او په حدیث شریف کي راغلي دي:

مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِلِسَانِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَبِقَلْبِهِ وَذَلِكَ أَضْعَفُ الإِيمَانِ.[5]

ژباړه: په تاسو کي چي کوم شخص هم د کوم بد کار کړنه وویني نو هغه دي یې په لاس سره منع کړي، که یې ددې طاقت نه وي نو په ژبه سره دي یې منع کړي، او که یې ددې هم طاقت نه وو نو په زړه سره دي یې بد وګڼي او دا دایمان تر ټولو کمزورې درجه ده.

لیکن شیطان دا خبره ځني هیروي چي هغه شخص چي کوم کار منع کول غواړي هغه خو بد کار نه دی! ځکه چي ددې تعلق د مجتهد فیه مسائلو سره دی او د شرعي دلیل پر بنیاد دی او که بد کار هم وي او پر دې باندي د اعتراض کولو (یا بندلو) باندي د بلي لویي فتنې پیدا کېدلو بېره وي نو په

٥: رواه مسلم، کتاب الایمان، باب کون النهي عن المنکر من الایمان.....الخ، ج١، ص٥٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي صورت کي "**نهي عن المنکر**" لا هم جائز نه دی، بلکي سکوت او چوپتيا واجب دي! په حديث شريف کي چي راغلي دي چي: "مَنْ رَأَى مِنْكُمْ مُنْكَرًا فَلْيُغَيِّرْهُ بِيَدِهِ فَإِنْ لَمْ يَسْتَطِعْ...الخ" دلته د استطاعت (طاقت لرلو) څخه صرف حسي استطاعت او حسي قدرت مراد نه دی بلکي په قدرت کي دا خبره هم داخل ده چي که د دې منکر کار د ليري کولو څخه د کوم بل منکر کار د پيدا کېدلو بېره وي يا په مسلمانانو کي د بې اتفاقۍ (دښمنۍ) بېره وي نو داسي ثابتيږي چي قدرت حاصل نه دی او دلته سکوت او چوپوالی واجبيږي.

د حضرت ابو سعيد خدري رضي الله عنه واقعه

د دې مثال په صحيح مسلم کي د حضرت ابو سعيد خدري رضي الله عنه دا واقعه ده چي دده په زمانه کي مروان بن الحکم د مديني منورې والي وو، ده (مروان) دا طريقه اختيار کړه چي د اختر په لمانځه کي يې خطبه د لمانځه څخه مخکي ورکول غوښتل، حضرت ابو سعيد خدري رضي الله عنه او هغه عيدګاه ته يو ځای راغلي وه، حضرت ابو سعيد خدري رضي الله عنه هغه د مصلی طرف ته ورمخ ته کړی تر څو د سنتو مطابق د اختر لمونځ مخته سي او خطبه وروسته سي، ليکن هغه منبر ته وختی نو يو شخص ودرېدی، هغه هيڅ سختي خبري ونه کړي ليکن صرف دا يوه جمله يې وويل:

الصَّلاَةُ قَبْلَ الْخُطْبَةِ

لمونځ تر خطبې مخکي کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکن مروان وویل چي هغه طریقه ترک (پاته) سوې ده، حضرت ابو سعید خدري AA ولاړ سو او ویې فرمایل:

أَمَّا هَذَا فَقَدْ قَضَى مَا عَلَيْهِ. (رواه مسلم، کتاب الایمان)

(دا شخص کوم چي دا مسئله یې بیان کړه) هغه دا فریضه اداء کړل چي دده پر ذمه وه.

اوس دلته د غور کولو خبره همدا ده چي دلته حضرت ابو سعید خدري رضي الله عنه او هغه شخص لره دا قدرت حاصل وو چي دوی مروان ونیسي او د منبر څخه یې لاندي راکښته کړي لیکن شرعي قدرت یې نه درلودی! ځکه که یې داسي کړي وای نو جنګ او جګړه رامنځ ته کېده، ځني خلګ د حضرت ابو سعید خدري رضي الله عنه پر طرف درېدل او ځني د مروان بن الحکم پر طرف کېدل چي ددې په نتیجه کي د مسلمانانو په منځ کي بې اتفاقي او درز پیدا کېدی. نو د حضرت ابو سعید خدري رضي الله عنه ددې قول څخه دا معلومه سوه چي دلته یوائې په خبره سره د هغه پوهـ کول کافي وه، د لاس د استعمالولو اجازت نه وو، نو معلومه سوه چي د منکر کار منع کول هم تر دې شرط پوري مشروط دي چي په دې سره د مسلمانانو تر منځ بې اتفاقي، جلاوالی او درز رانسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اختر په لمانځه کي سجده سهوه ولي معاف ده؟

ددې يو بل مثال دا دی چي د شريعت مسئله ده چي که په لمانځه کي واجب پاته سي نو سجده سهوه واجبېږي ليکن فقهاوو ليکلي دي چي که د اختر په لمانځه کي واجب پاته سي نو سجده سهوه دي نه کول کيږي، وجه يې دا بولي چي د اختر په لمانځه کي مجمع ډېره زياته وي او د اختر د لمانځه طريقه د عامو لمونځو څخه يو څه مختلفه هم وي، که په دې کي سجده سهوه وکړل سي نو ډېر زيات خلک چي په پوره ډول د مسائلو څخه خبر نه وي نو هغويد وارخطايی ښکار کيږي، ځوک به سجده کوي، ځوک به سلام ګرځوي، ځوک به درېږي، بيا به ترمنځ جنګ جوړيږي، ځني خلګ به امام ته ګوته نيسي چي تا زموږ لمونځ را خراب کړی نو شريعت امت د جګړې کولو څخه د ساتني په خاطر دا حکم وکړی چي دلته سجده سهوه مه کوئ.

حطيم يې ولي په بيت الله کي نه کړی شامل؟

ددې يو بل ډېر واضح مثال دا دی چي بيت الله شريفه چي د ټول امت مسلمه تر قيامته پوري قبله ده، تاسو ته معلومه ده چي ددې سره نژدې يو څه حصه د "حطيم" په نامه يادېږي، دا په اصل کي د بيت الله حصه وه ليکن کله چي قريشو دا تعمير کړل نو د دوی سره د پيسو کمی وو نو ځکه هغو يو څه حصه پرېښول، په داسي حال کي چي د حضرت ابراهيم عليه السلام په واسطه ايښودل سوي بنيادونه د حطيم تر حصې پوري دي، حضرت رسول الله ﷺ يو ځل حضرت عايشې صدقې رضي الله عنها ته وفرمايل: که ستاسو قوم (يعني مسلمانانو) **حديث العهد باالاسلام** نه وای (يعني که چيري دوی تازه اسلام نه وای قبول کړی) نو ما دا بيت الله د حضرت ابراهيم عليه السلام د بنيادونو مطابق

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړول (لیکن څنګه چي خلګ نوي مسلمانان سوي دي نو ځکه خطره ده چي که زه دا یوه حصه ونړوم او د حطیم حصه ورسره شامله کړم نو په نوي مسلمانانو کي به ځني کسان د اختلاف ښکار سي چي په دې سره په مسلمانانو کي د درز او بې اتفاقۍ بېره سته) (6).

وګورئ! رسول الله ﷺ مسلمانان د بې اتفاقۍ او جنګ څخه د ساتلو لپاره بیت الله چي تر قیامته د مسلمانانو قبله ده ناکمله پرېښول او تر اوسه لا همداسي نامکمله ده. په داسي حال کي چي دا د ټولي نړۍ د بیلونونو انسانانو قبله ده او د دې رتبه تر مسجد ډېره زیاته ده لیکن د مسلمانانو د بې اتفاقۍ، جنګ او جدل څخه د ساتني په خاطر يې دا همداسي نامکمله پرېښول.

د مسلمانانو د بربادۍ دوه اسباب

حضرت شیخ الهند رحمة الله علیه چي کله د انګرېزانو د مالټا د بندیخانې سختۍ او زحمتونه برداشت کړل او ازاد کړل سو نو بیرته يې دیوبند ته تشریف راوړی نو په یوه مجلس کي چي په هغه کي صرف علماء کرام وه داسي وفرمایل: موږ د مالټا د دې ټول قیام په وخت کي دوه سبقه زده کړل، په مجلس کي ډېر ستر ستر مشهوره علماء موجود وه، هغوی ټول ژر متوجه سول چي د خپل وخت امام چي دوې خبري زده کړي دي او راغلی دی، هغه به څومره مهمي خبري وي. نو ویې فرمایل: موږ دوه شیانو تباه کړي یو: یو د قران کریم څخه لیري والي، او بل د مسلمانانو د خپل منځي اختلاف. ما دا سبق

۶: بخاري، باب مَنْ تَرَكَ بَعْضَ الاِخْتِيَارِ مَخَافَةَ أَنْ يَقْصُرَ فَهْمُ بَعْضِ النَّاسِ....الخ، رقم الحديث: ۱۲۶، مسلم، رقم الحديث: ۱۳۳۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړی دی چي د ژوند څومره لحظې چي پاته دي هغه به د قران مجيد په خدمت کي او د مسلمانانو ترمنځ د اختلاف په ختمولو کي تيروو.

هره بدي تر يوه وخته او تر يوه حده تحمل کېدلای سي ليکن د مسلمانانو اختلاف او بېل والی په هيڅ حالت کي نه سي زغمل کېدلای.

په دوو مغرورو کسانو کي هيڅکله اتفاق نه سي راتلای

زموږ والد ماجد رحمة الله عليه به فرمايل چي د دوو مغرورو کسانو ترمنځ هيڅکله اتفاق نه سي راتللای، د اتحاد لپاره دا اړينه ده چي يو نفر د خپلو برېتونو د کښته کولو لپاره تيار سي، که دواړه خپل برېتونه لوړ ساتي نو هيڅکله به اتفاق نه وي.

مه خپل مسلک پرېږدئ او مه د بل په مسلک کار لرئ

څه کول په کار دي؟ د حکيم الامت حضرت تهانوي رحمة الله عليه ملفوظ چي ډېر لنډ دی د يادلو وړ دی هغه دا چي: " **مه خپل مسلک پرېږدئ او مه د بل په مسلک کار لرئ**". څوک چي د هري مسئلې پيروي کوي هغه دي په خپل مسلک عمل وکړي ليکن په نورو دي غرض نه لري، دا هم هغه خبره ده چي په مجتهد فيه مسائلو کي هيڅ جهت بد نه وي او کله چي بد نه دی نو پر دې اعتراض کول هم جائز نه دی.[7]

۷: د تقليد يا د مذهب د اثبات په اړه د نړۍ د مشهور او منلي عالم شيخ الاسلام علامه مفتي محمد تقي عثماني حفظه الله کتاب "د تقليد شرعي حيثيت" او همدارنګه د نړۍ د مشهوري اسلامي مدرسې ديوبند د محقق عالم علامه سرفراز خان صفدر رحمة الله عليه کتاب "الکلام المفيد في اثبات التقليد" يقيناً پر دې موضوع بهترينې علمي منابع دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه

نو زما د خبرو خلاصه دا راووتل چې اختلاف (په خپل حد کې) جائز دی او د اختلاف کونکو د نظریاتو احترام هم لازمي دی لیکن افتراق (بېل والی، بې اتفاقی، جنګ او شخړه) په هیڅ حال کې هم نه دی جائز، موږ د همدې افتراق له سببه تباه کېدونکي یو. د علامه اقبال ځني شعرونه ددې معاملې ډېره ښه ترجماني کوي، هغوی وویل چې:

منفعت ایک ہے اس قوم کی نقصان بھی ایک
ایک ہے سب کا نبی، دین بھی ایمان بھی ایک
حرم پاک بھی ، اللہ بھی ، قران بھی ایک
کیا بڑی بات تھی ہوتی جو مسلمان بھی ایک
فرقہ بندی ہے کہیے، اور کہے ذاتیے ہیں
کیا زمانے میے پنپنے کی یہی باتیں ہیں

نن کفر زموږ د ختمولو لپاره سره یو سوي دي او موږ په خپل منځ کې یو د بل سره جنګونه او شخړې کوو! ضرورت ددې خبرې دی چې هر یو په خپل مسلک عمل وکړي او د ورونو په ډول یو ځای سره واوسیږي او سره یو سي د کفر مقابله وکړي، الله تعالی دې موږ ته ددې توفیق رانصیب کړي، آمین.

وَآخِرُ دَعْوَانا أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِين

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library